

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JOAKIM ZANDER

FRATELE

„Am plătit pentru trădarea mea,
dar n-am știut atunci
că ai plecat pentru totdeauna
și că va fi întuneric.“

Zbigniew Herbert,
după o traducere de Alissa Valles

Capitolul 1

Bergort

Iarna anului 2011

Ne deplasăm cât mai ghemuiți prin Bergort, noaptea, cu mișcări perfect ordonate, într-o formație compactă. Suntem tăcuți, ochii ne sunt ca niște vârfuri de ac sau ca niște fante înguste. Suntem ca supereroii din *X-Men* sau ca soldații din filmul *Band of Brothers* (*Camarazi de război*), suntem elita.

O mașină arde pe Drivvedsvägen și auzim parbrizul explodând din cauza căldurii, vedem sticla spulberându-se pe zăpadă precum gheața, cioburi translucide de frustrare și plăcere. Este la fel ca oricare altă noapte a acestei ierni, însă copiii nu se mai ostenesc să fugă pe pasarela de peste calea ferată. Rămân atât de aproape, încât flăcările se reflectă în ochii lor măriți de spaimă, iar pielea li se pârlește. Știu exact cât durează până să se audă sirenele. Nu se grăbesc, nu trebuie să respecte termene-limită și nici măcar n-au de ce să mai fugă.

Dar noi nu ne oprim, avem un țel mai important, nu mai suntem copii care incendiază mașini, ci vulturi și șoimi, prădători cu gheare ascuțite ca briciul, cu colți amenințatori și o foame neostoită. Lois, Råven, Mehdi și Bounty. Îmi întorc capul și-mi văd frații – umbre în strălucirea focului –, și simt cum îmi crește inima. Am încetat să te mai urmăresc. Ai început să părăsești toate astea cu mult timp în urmă. Și chiar dacă umbra ta încă mai apare în fiecare noapte pe pereții cenușii ai camerei noastre, în timp ce stau întins pe pat,

prietenii mei – frații mei – sunt cei care sunt asemenea mie. Pierduți și neștiutori. Pustiți și obosiți.

– Ey, Fadi?

Tonalitatea vocii lui Bounty este înaltă și dogită, ca și cum nu i-ar intra destul aer în plămâni.

– Taci, poponarule! șuieră Răven.

Îi dă un ghiont în umăr, împingându-l și mai adânc în zăpadă.

– Încetați! rostesc eu. Este o treabă serioasă, ați priceput?

– Dar... începe Bounty.

– Niciun dar, *sharmuta*!

– Cunoști codul ușii? șuieră din nou Răven ridicându-și mâna.

– Ești sigur că nu l-au schimbat? întrebă Bounty în timp ce face un pas în spate pentru a evita lovitura.

Pereții din beton îmi dau senzația că ne învăluie. Aerul este rece și miroase a benzină care arde. Ridic din umeri și simt cum plămânii mi se contractă. Simt ceea ce simt mereu – că nu știu nimic, că niciodată nu sunt sigur de nimic.

– La naiba, da! exclam eu. Așa că taci!

*

Așteptăm în umbră pe partea cealaltă a Pieței Piratului, deși este pustiu la ora 1.30 noaptea. Așteptăm până când auzim sirenele apropiindu-se pe autostradă, așteptăm până când cerul de deasupra terenului de joacă este luminat de lumini albastre. Așteptăm până când îl vedem pe Mehdi mergând cu grijă pe dalele înghețate din fața localului cu kebab al lui Sami, zgomotul pașilor lui răsunând estompat în întunericul hibernal. Sirenele au tăcut, iar tot ce se aude sunt țipetele copiilor care traversează pasarela.

– Totul e-n regulă, gâfâie Mehdi, cu aerul ieșindu-i din plămânii asemenea unui șuierat, din pricina astmului.

Se aplecă în față gemând.

– Doar pompierii au venit, poliția n-a mai fost trimisă.

¹ Cățea, târfă (în lb. arabă, în original) (n.tr.)

Respira în cucoana cu toții din cap în tăcere, solemni ca la o înmormântare. Treaba a devenit serioasă. Cheile ard în buzunarul meu, codul, în minte. Ridic capul și privesc spre cealaltă parte a pieței, apoi în sus, către geamurile acoperite cu amprente lipicioase de copii, fațada crăpată, jaluzelele cu șipcile încurcate, draperiile făcute din cearșafuri, antenele de satelit, steagurile somaliene, pe urmă spre acoperiș și dincolo de el. Cerul este negru și rece, nici măcar stele nu sunt în noaptea asta, nici măcar o tristă Lună argintie, ci doar nori negri și pustietate. Totuși, îmi las ochii să zăbovească îndelung acolo, la fel de înghețați ca degetele și ca noaptea. Asta este alegerea reală. Tu sau frații mei.

Îmi silesc privirea să se îndepărteze de la cer, senzația fiind precum desprinderea limbii de un stâlp înghețat.

– Ce așteptăm? întreb eu. *Jalla!*¹

În formație, traversăm rapid piața, la fel de nevăzuți ca niște drone afurisite. Suntem o unitate, suntem gangsteri, suntem elita. Nu facem niciun zgomot, sunt doar aburii care ies din gurile noastre, doar respirațiile, doar sângele care ne bubuie în urechi, suntem doar noi și misiunea noastră.

Este ușor. Să tastez codul ușii de la intrare și nici măcar să nu mă uit peste umăr. Ne apropiem cu toții, apoi fac ce te-am văzut pe tine făcând – cu inima bubuind, întind mâna spre tastatura albă, tastez codul, văd FROM pe display, aștept o miime de secundă bipul lung care să-mi spună că e în regulă, după care intrăm. Batem palma rapid, facem liniște, aprindem lanternele și pornim tăcuți pe coridor spre studio.

Două MacBookuri se află pe masa din camera de mixaj. *Haț!* Sunt ale noastre acum. Două Samsunguri la încărcat. *Haț!* Sunt ale noastre acum. Trei tablete mici. *Haț!* Microfoane și chitare. Ne uităm unul la altul. La naiba! Sunt prea grele. Mă aplec spre masa de mixaj, mă las pe vine și scotocesc pe întuneric până găsesc ce caut.

¹ Haideți! (în lb. arabă, în original) (n.tr.)

Ridic încet cutia de pantofi Nike. O deschid, mă aplec spre ea și las dulcele miros de marijuana să mă învăluie.

– Ey!

Scot un joint pentru frați. Se holbează la mine și-și ridică degetele mari felicitându-mă. Oricum, mai sunt și altele. Am văzut când am fost cu tine, am văzut cum Blackeye a scos două mii și i le-a dat unui coate-goale ca să-i cumpere băutură. Atunci m-am gândit la asta, atunci s-a născut ideea.

Mă strecor în cealaltă cameră, în birou.

– Răven! șoptesc eu în studio. Șurubelnița!

Răven este regele șurubelniței, dălții și levierului. Nu există nicio fereastră și nicio ușă pe care să nu le deschidă, așa că asta-i ușor. Se sprijină de birou, se apleacă, meșterește ceva, iar sertarul sare în sus și în afară. Caseta cu bani este verde și grea. Îl împiedic pe Răven s-o deschidă.

– Dă-o în mă-sa! spun eu. O să facem asta mai târziu.

Apoi se termină. Fugim ca vântul pe ușă, cu mâinile pline de pradă, și ne oprim pe terenul de joacă, unde o împărțim aproximativ în mod egal. Eu iau caseta cu bani și un MacBook.

– Stați la fereală. Ne vedem joi.

Și asta-i tot. Noaptea este rece, pustie și tăcută. Nici măcar mașinile nu mai ard, iar epuizarea mă copleșește ca un ocean, ca o avalanșă, ca întunericul. Mă îndrept spre casă tăcut și pustiit, deloc așa cum m-am așteptat.

*

În camera mea, lumina cenușiu-gălbuie a felinarului aflat în fața ferestrei nu mă lasă în pace. Reușește să mi se strecoare pe sub pleoape și în pupile chiar și când închid ochii și-mi ascund capul în perna plină de cocoloașe. Indiferent ce fac, nu mă lasă să dorm. În cele din urmă, renunț, deschid ochii și mă ridic în șezut pe pat, însă nu aprind veioza. Timpul se scurge tot mai încet și-și schimbă forma până când se oprește de tot, moment în care aud ușa

camerei și pe urmă podeaua scârțâind. Nu întorc capul, ci privesc în continuare peretele.

Aduci iarna în camera mea și te așezi la capătul patului. Aerul este nemișcat.

– Îți amintești de vremea când eram mici? Începi tu. Cred că aveai vreo zece ani. Îți amintești când am început să spun că trebuia să plec de-aici?

Știi ce urmează să-mi zici, este una dintre poveștile noastre, face parte din mitologia noastră, dar rămân tăcut. Doar stau pe pat, pustiit și cu spinarea dreaptă.

– Mă certasem iarăși cu ei. Nu-mi amintesc despre ce a fost vorba. Cineva de *khara*¹ a spus ceva de rahat, cine știe? Am fugit și nu m-am întors acasă până târziu. Iar tu erai prea mare ca să te joci cu piesele tale de Lego vechi și murdare. Însă când m-am întors, puseseră toate piesele albastre pe una dintre farfuriile alea verzi, cu câte o piesă albă pe ici, pe colo, și mi-o lăsaseră pe pat înainte de a te duce la culcare. Îți amintești?

Încuviințez vag din cap. Îmi amintesc. Îmi amintesc totul.

– Îți amintești ce-ai făcut?

Nu spun nimic. S-a întâmplat cu prea mult timp în urmă. Prea multe s-au petrecut de-atunci.

– Ai zis că era un ocean. Că ai construit un ocean pentru a pleca pe el. Și că vei construi o barcă pentru a pleca de-acolo.

Simt arsuri în spatele pleoapelor și în piept. Simt că totul se prăbușește, înecând trecutul, înecând viitorul. N-ai nevoie de apă ca să te îneci.

– Dar n-ai mai construit barca, Fadi, ci doar oceanul.

Vreau să spun ceva, încerc să explic, să-ți cer să mă ierți – iartă-mă, iartă-mă! Însă știu că tot ce pot face este să scâncesc, tot ce pot face este să creez haos și stres. Stăm în tăcere.

– Poate că până la urmă ai făcut barca aia, Fadi, rostești tu într-un final. Însă era doar pentru o persoană.

¹ Rahat (în lb. arabă, în original) (n.tr.)

Întorc, în sfârșit, capul și mă uit la tine. Ești obosită și slabă, pielea îți este palidă în lumina difuză. Încă de când eram mic, știam că te aflai în drum spre altundeva. Dar niciodată nu te-am văzut așa.

– Ce vrei să spui? întreb eu.

Pari atât de tristă când te uiți la mine. Nu dezamăgită, nu supărată. Doar tristă.

– Ce-ai crezut? Că n-or să-și dea seama al cui cod a fost folosit? La studio, fiecare are propriul cod. Așa că mereu se știe cine a fost acolo și când. Țasta-i primul lucru pe care-l va verifica Jorge mâine și va vedea că a fost întrebuințat codul meu, nu-i așa?

Ce să fac? Rușinea arde în mine ca o flacără mistuitoare. Trădarea. Prostia mea blestemată. Sunt un *khain* – un trădător. Apoi apare teroarea.

– Jorge și Blackeye, rostesc eu. Mă vor ucide.

– Nu ei, adaugi tu. Ci Biz sau Mahmud, sau rusul, probabil că ei o vor face.

Simt lacrimi prelingându-mi-se pe obraji. Desigur, lacrimile sunt de rușine, însă frica mă paralizează.

– Fadi, *habibi*¹, zici tu. Cum ai putut să fii atât de prost? Știi că n-or să se mulțumească doar cu recuperarea lucrurilor. Oricine face așa ceva la Benzile Piratului... La naiba, Fadi, este singurul lucru cu care ne putem mândri. Oricine face așa ceva este un trădător. Față de Bergort. Nimeni nu va ridica un deget pentru a-i opri.

Printre lacrimi, te văd ridicându-te de pe pat și ducându-te la dulapul tău. Nu stai aproape deloc aici, doar câteva nopți pe săptămână, totuși știu că-ți ții acolo blocurile de desen. Întinzi mâna spre raftul de sus, scoțezi printre blocnotesuri și cărți și le pui într-o sacoșă mare cu logoul Benzile Piratului, împreună cu dicționarul suedez.

Mi se pare că a trecut atât de mult de când amândoi credeam că dicționarul avea să fie suficient pentru a învăța toate acele cuvinte. Te oprești, scoți dicționarul, îl pui pe pat.

¹ Dragul meu (în lb. arabă, în original) (n.tr.)

Respect pentru Gabriel Mircea

Mai bine iei tu ăsta, rostești tu. Nu mai am nevoie de el.

Îmi ascund chipul în mâini, pentru că nu mă mai pot uita la tine.

– De unde ai știut? întreb eu încet. De unde ai știut de Benzile Piratului?

Văd printre degete cum ridici din umeri, cum clatini din cap.

– În după-amiaza asta, te-am văzut pe pasarelă, Fadi, fumând țigară de la țigară. Era clar că puneai ceva la cale. Nu ești prea priceput, Fadi. Apoi am auzit de jaf. Am pus lucrurile cap la cap. Nu sunt proastă.

– Ce vei face? Unde te duci?

– Nu contează. Este mai bine să nu știi deocamdată. Te voi contacta mai târziu.

Te apleci spre mine, îmi îndepărtezi mâinile de pe față, mă silești să mă uit la tine.

– Uite ce e, spui tu, iar vocea îți este atât de severă, încât aerul tremură în jurul nostru. Din câte știu ei, eu am fost cea care a intrat în studio azi-noapte. Codul meu a fost folosit. Dacă dispar fără o vorbă în noapte, n-au niciun motiv să suspecteze pe altcineva.

Îmi ții strâns încheieturile, mă privești drept în ochi, dincolo de lacrimi și rușine, prin oglinzile și fumul iluziilor mele, mă vezi așa cum sunt, până în străfundul sufletului. Nu știi ce să spun. Deschid gura și o închid, încerc să mă desprind, însă nu mă lași.

– Dar nu înțeleg... bâigui eu.

– Este simplu, *habibi*. Până la urmă, mi-ai construit o barcă.

Îmi mângâi părul.

– Iartă-mă! Iartă-mă, iartă-mă!

Închid ochii și-ți simt buzele uscate atingându-mi obrazul. Când îi deschid, nu mai ești acolo.

Capitolul 2

Brooklyn, New York

Joi, 13 august 2015

Betonul se simte prin salteaua subțire, huruitul unui camion care trece pe stradă este atât de puternic, încât geamul murdar zornăie; se aud voci sporadice și răpăit de tocuri pe asfalt, sirene pe Atlantic Avenue; căldura este apăsătoare, pulsul zvâcnește între zidurile din cărămidă; o cheie se răsucesce în broasca ușii.

Yasmine se ridică în șezut. Se trezește instantaneu, cu ochii deschiși, gata pentru orice, sau aproape orice. Toate aceste sunete și lumina felinarului de pe stradă căzând pe podea. Întuneric, reflexii și semnale pe care le poate identifica imediat. Doar o cheie în broască. Se uită în jur, își trage peste cap maioul negru purtat cu o zi în urmă, își pune o pereche de blugi, își trece mâinile prin părul negru și bogat, apoi se ridică fără zgomot de pe pat. Dușumeaua aspră este surprinzător de rece sub tălpile goale.

Broasca se blochează și scrâșnește. Cheia este forțată și răsucită. Zgomotul răsună în apartamentul gol. Lumina albastră de pe stradă licărește prin geamuri și pe pânzele pe jumătate terminate sprijinite de pereți.

Este miezul nopții. De când dormea? De fapt, dormise? Diferența de fus orar îi dă o stare de letargie. E ca și cum toate simțurile îi sunt filtrate printr-o frecvență radio slabă, făcând-o să se miște și să gândească lent. Își scutură din nou capul, încercând